

den Bessaffenhed, at det kunde karakteriseres som misligt, skulde ligge hos den Kommission, Regjeringen foreslog nedsat. Det hedder i Betænkningen: „Herom ses det ogsaa, at Regjeringen er enig med Udvalgets Flertal, idet den i Lovforslaget, saaledes som det af Regjeringen blev forelagt i Landsthinget, ikke havde henlagt Afgjørelsen af dette Spørgsmaal til den nye Myndighed“. Regjeringen havde udtrykkelig i sit Lovudkast henlagt Spørgsmaalet om, hvorvidt saadanne Misligheder have fundet Sted, til Afgjørelse af den Myndighed, det var ikke alene Beviset for, om disse Fakta virkelig kunde lægges ham tillast, men aabenbart ogsaa Skjønnets, om disse Fakta vare af den Bessaffenhed, at de kunde siges at kunne svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid. Jeg har derfor ikke kunnet slutte mig til Udvalgets Flertal, og jeg skal endnu blot bemærke, at hvis man vilde indskrænke den nye Myndigheds Omraade til alene at være en Undersøgelseskommission saa vilde jeg anse det for at være et overmaade uheldigt Apparat. Som Undersøgelseskommission blot til at lede en Undersøgelse mod Embedsmanden er det et altfor stort og tungt Apparat. Vil man nu end af de Grunde, som den ærede Ordfører hentydede til, og hvis Bægt jeg skal lade staa ved sit Værd, unddrage denne Undersøgelse fra den vedkommende Dommer, saa vil det dog vistnok ialfald være fyldestgjørende, om man henlagde den til en enkelt overordnet Dommer, som blev udnævnt dertil, eller ialfald til en saadan overordnet Dommer i Forbindelse med en højere administrativ Embedsmand; saa stort et Apparat som to overordnede Dommere og tre andre Medlemmer er virkelig for stort til at lede en saadan Undersøgelse. I Reglen ville de f. Ex. være nødte til at reise derhen, hvor Embedsmanden har virket, og hvis da hele denne Forsamling skal reise derhen, vil det blive en temmelig kostelig Sag, og overdrages det til en Enkelt af Kommissionen at lede Undersøgelsen, bliver det jo ikke Kommissionen, men denne Enkelt, der kommer til at lede Undersøgelsen. — Derimod har jeg som sagt troet at kunne slutte mig til den Ordning, som Regjeringen havde foreslaaet, men jeg tror, at man ifaaafald maa foretrække Re-

gjerings oprindelige Udcast fremfor den Endring, der er bleven indført i det i Landsthinget. Denne Endring gif nemlig, som det vil være de ærede Medlemmer bekendt, ud paa at henlægge Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvilke Fakta der var bevist, til de almindelige Domstole, naar Embedsmanden ikke havde vedgaaet dem, eller de iforveien vare beviste ved en retskraftig Dom, og derimod lade Afgjørelsen af disse Faktas Betydning blive hos denne Kommission; men en saadan Sondring af Sagen tror jeg ikke vilde være hensigtsmæssig. At den for det Første vil kunne føre til noget Ophold af Sagen, er jo sikkert nok, men det er endda det Mindste, og det skal jeg ialfald ikke dvæle ved; men værre er det, at den viensynlig kan medføre særegne praktiske Ulemper. Det er altid vanskeligt paa den Maade at udsandre det Faktiske fra det Retlige. Man vil maasse sige, at det er det, man gjør, hvor en Sag afgjøres af Nævninger; men det er en stor Bildfarelse, at Nævningerne alene have med det Faktiske at gjøre; og i ethvert Fald er Forholdet der ganste anderledes; thi der er en Samvirken tilstede mellem dem, der afgjøre det Faktiske, og dem, som have med selve den rettlige Undering af Fakta at gjøre — som Dele af den samme Ret. I Særdeleshed tror jeg, at en saadan Sondring vil være forbunden med særegne Vanskeligheder i Sager af denne Art. Naar man nemlig betænker, hvad det er for Tilfælde, der her ville foreligge, at det ofte ikke vil være enkelte, specielt fremtrædende Fakta; det vil dreie sig om, men derimod et Skjøn over Embedsmandens Embedsførelse i det Hele, saa vil det indses, at det vil have eiendommelige Vanskeligheder at udsandre de Fakta, som saaledes skulde henlægges med Hensyn til Bevisførelsen til Afgjørelse ved de almindelige Domstole. Man tænke sig f. Ex., at Embedsmanden er bleven afflediget for vedvarende Forsømmelighed i sin Embedsførelse, og at han indrømmer enkelte Gange at have gjort sig skyldig i Forsømmelighed, men paa staar, at det ikke kan karakteriseres som vedvarende Forsømmelighed. Hvor overordentlig vanskeligt vil det da ikke være for Kommissionen at stille Spørgsmaalet saaledes for Domstolene,